

הגניבה מדעתו ונעל בפניה, לכן צריכה התורה להשיענו גם לגבי גנב.

ואי אשמועינן גבי **גנב**, היינו אומרים כי דוקא בגנב חייבתו תורה בתשלומי כפל כאילו נמצאת הגניבה בידו, **משום דקנסיה רחמנא** את הגנב, שיתחייב גם בחצרו.

אבל גנב, אימא, לא תתגרש אלא רק כשהגיע הגט לידה ממש.

לכן **צריכא**. הוצרכה התורה להשיענו גם לגבי גט.

והוינן בה: "**חצרה**" של אשה, כיצד היא מתגרשת בנתינת הגט כאילו בא לידה! ?

האיך יתכן בכלל שתחשב החצר כרשות וכידה? והלא הלכה היא מהלכות נישואין, כי כל **מה שקנתה אשה** [כמו מעשה ידיה, ומציאתה], **קנה בעלה**!

והיינו, זכות השימוש בחצר, בכלל "אכילת פירות" היא, השייכת לבעל⁽³⁾, ונמצא שבהגיע הגט לחצר, עדיין הוא נחשב כמצוי ברשות הבעל, ולא ברשות האשה! ⁽⁴⁾

"ידו". אין לו שהוא חייב כפל אלא כאשר גנב בידו.

נכנסה הבהמה לתוך גגו חצרו וקרפיו, ונעל בפניה את הדלת על מנת לגונבה, **מניין** שהוא מתחייב בתשלומי כפל על גניבתו? ⁽²⁾

תלמוד לומר: "המצא תמצא". מכפל הלשון דרשינן, **מכל מקום**, שגם גגו וחצרו נחשבים כידו.

וצריכא. הוצרכה התורה להשיענו שגגו וחצרו נחשבים כידו של אדם, הן לגבי גירושין בגט, והן לגבי גניבה.

דאי אשמועינן גבי **גנב**, היינו אומרים שדוקא שם חצרו של אדם כידו, **משום דבעל כרחה מוגרשה**. גם כאשר הבעל נותן לה את הגט בעל כרחה לתוך ידה היא מגורשת, ולכן מספיק שיתן לה לתוך חצרה.

אבל גנב, דליתיה בעל כורחיה, שהרי אם יזרוק אדם אחר את הגניבה לתוך חצרו, בניגוד לרצונו, לא יתחייב בעל החצר בתשלומי כפל, **אימא**, הייתי אומר **שלא** יתחייב הגנב על חצרו גם כאשר נכנסה לשם

ודעת ר"ת שאינו תלוי באכילת פירות אלא במי שיש לו הזכות למכור הנכסים, וכשכתב לה "דין ודברים אין לי בנכסיך", כבר יש לה רשות למכור, ולכן חשיב חצרה. תוס' ד"ה בכותב.

4. כתב הפני יהושע, שהקושיא אינה על ריבוי הכתוב דחצרה, שזו אינה קושיא היות וגזירת הכתוב היא שיקנה לה חצרה ותתגרש בו למרות שהשימוש של החצר שייך לבעל. ועוד, איך אפשר להקשות על הכתוב מזכות אכילת פירות של הבעל, שאינה אלא תקנת חכמים. אלא, הקושיא היא על המשנה, שנקטה להלכה

2. אבל אם לא עשה שום מעשה אלא שנכנסה לרשותו והוא נתכוין לגזולה אינו חייב עליה, ואפילו אם היתה חצר המשתמרת, שבמציאה באופן כזה היה קונה, מכל מקום, לגבי גזילה אינו נעשה גולן במחשבה לבד, עד שיעשה מעשה בידים. קצות החשן [שמח ב].

3. רש"י. ולפי זה כתבו התוס' בתירוץ הגמרא שכתב לה "דין ודברים אין לי בנכסיך", שלא די בכך, שהרי לא הפסיד הבעל הפירות על ידי זה אלא שכתב לה "בנכסיך ובפירותיהן", כמבואר בכתובות.